

¿Ara ve la definitiva?

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 8.06.09

Les eleccions del 7-J han passat amb més pena que glòria i, com en altres països, hi han pesat més la política interna que els temes europeus. De fet han estat viscudes sobretot amb passió pel PP per l'oportunitat que hi veien de reforçar la seva posició d'alternativa en un context on la crisi econòmica, malgrat la lleu millora en les dades de l'atur, debilita la imatge del Govern socialista. Dissortadament s'hi ha parlat més d'escàndols i polèmiques que d'idees i projectes de futur.

Un cop deixada enrere la campanya, l'escenari polític torna a girar els ulls cap a Catalunya. Ara fa un any, després de la segona investidura consecutiva de José Luis Rodríguez Zapatero com a president del Govern espanyol, es reprenia la reclamació del compliment del termini de dos anys fixat per la disposició final primera de l'Estatut de 2006 per a la concreció del nou model de finançament. Des d'aleshores ha transcorregut un any més i continuem pendents d'un acord insistentment ajornat. Difícilment s'hi avançarà fins que el Govern espanyol entengui la necessitat d'aplicar el sentit i l'esperit del títol sis de l'Estatut.

Al bloqueig en matèria de finançament cal afegir l'injustificable endarreriment de la sentència pendent del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. A més, hem de lamentar el desprestigi sofert pel Constitucional per la gens dissimulada politització que hi han introduït el PSOE i sobretot el PP, que ha impedit l'obligada renovació de la seva composició. I no podem menystenir el fet que l'Estatut fos ratificat pel

poble de Catalunya després d'un complex procés d'elaboració al Parlament i a les Corts Generals, salvat pels successius acords entre Pasqual Maragall i Artur Mas i entre José Luis Rodríguez Zapatero i Artur Mas. Resultaria especialment greu i incomprensible una sentència desfavorable del Constitucional perquè seria ja no tan sols en contra del Parlament i de les Corts Generals, sinó en contra de la decisió presa en referèndum pels catalans. Sembla que hi ha indicis de l'intent del Constitucional d'orientar la seva decisió cap a una resolució interpretativa que esquivi un enfrontament directe amb la voluntat de la gran majoria dels catalans.

Segons quin sigui el desenllaç, alguns el viuran com una ruptura unilateral d'un pacte entre Catalunya i Espanya, que requeriria una rectificació del Govern espanyol, ben llunyana de la que propugnava Vidal-Quadras quan defensava suprimir de la Constitució la referència a les nacionalitats històriques. D'altres aposten per una reacció catalana al més unitària possible en un gest de dignitat i de coherència, que comportés plantejar la redefinició del pacte fundacional de la democràcia espanyola, si Catalunya no s'hi sent respectada. No és moment de resignacions ni de passos enrere.